

COLUMN

Flarden van talent

Waar hebben we de televisierecensies van Kris Hoflack aan verdiend?

Door **PETER CASTEELS**

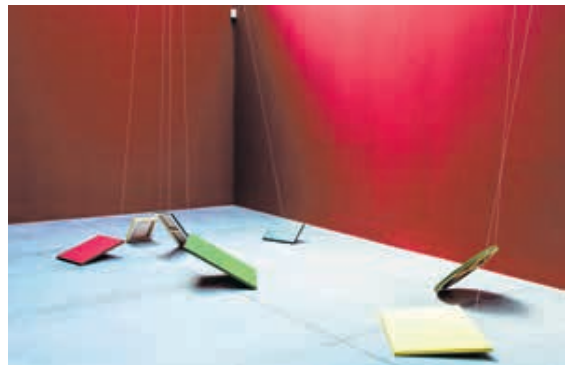
Zou hij netjes pen en papier op zijn salontafel hebben klaargelegd voor hij naar *Vandaag* begon te kijken, de nieuwe talkshow van Danira Boukhriss die op één *Van Gils & gasten* moet doen vergeten? Misschien is dat wat al te romantisch gedacht van mij, en noteerde hij zijn bedenkingen over de eerste aflevering van dat programma in zijn smartphone, zoals ik na een theatervoorstelling doe terwijl de rest van het publiek opstaat voor een staande ovatie. Een glas goede, rode wijn zal er wel op die salontafel hebben gestaan, terwijl Kris Hoflack zich dus opmaakte om, voor *Doorbreek*, een recensie te schrijven van *Vandaag*.

Over het opstellerige toontje van Hoflack ('Het begin liep wat stroef met een starre blik in de autocue en een schattige bibber in de stem, maar aan tafel verdwenen die snel') zullen we het maar niet hebben. Kris Hoflack – ik denk dat ik dat wel mag zeggen – is geen schrijver, of hij is het misschien verleerd. Hij is wel een journalist, en niet een van de minste. Hoflack was jarenlang hoofdredacteur van de duidingsprogramma's van de VRT-nieuwsdienst. Daarna werd hij hoofdredacteur bij VTM en zorgde ervoor dat het nieuws van die zender weer scherp of in ieder geval relevanter werd. Maar aan *Vandaag* vond Hoflack geen bal. '*Van Gils, waer bestu bleven?*' was het, euh, verrassende slot, hoewel hij Boukhriss ook niet de kwaadste vond. 'Daarvoor heb ik te veel flarden van haar talent gezien', schreef de 54-jarige Hoflack over de presentatrice die nog dertig moet worden.

Ik heb bij Apache *dS Avond* eens afgebrand na slechts één editie – 'Het Avondland van De Standaard'. Dat was redelijk onnozel, maar ik was toen 23 jaar, en dat stuk had nog meer fond dan wat Hoflack uittikte.

Soms – héél soms eigenlijk maar – denk ik echt dat Vlaanderen, of België, anders is dan de rest van de wereld. Ik kan me werkelijk geen ander land voorstellen waar iemand met dezelfde reputatie als Hoflack op zijn oude dag afleveringen van talkshows gaat zitten recenseren. Dat is gewoon raar. Maar in Vlaanderen is hij niet de enige. Siegfried Bracke – tot voor de verkiezingen Kamervoorzitter en in die hoedanigheid eerste burger van het land – doet hetzelfde. Het meewarige toontje waarop hij commentaar blijft geven op journalisten van de VRT en andere media blijft gênant. Onlangs in *Humo* werd hij naar Pieterjan De Smedt van *Terzake* gevraagd. Bracke: 'Die jongen is goed, maar je moet hem coachen. Nu is zijn trukendoos beperkt tot het wegtrekken van de microfoon. Zet hem in een studio en hij heeft een probleem.' Voor Bracke helpt de beste coach zelfs niet meer. ●

Dat Hoflack op zijn oude dag afleveringen van talkshows gaat zitten recenseren, is gewoon raar.

dé-finition/méthode quatre-vingt-quinze, 1994; marionnettes + Marelles, 1972 archief document, studie over hinkelspel

Per definitie

Wat Claude Rutault (°1941) uithaalt met monochromen is verre van monotoon. Sinds de jaren zeventig verlegt de Fransman de grenzen van het minimalisme en de conceptuele kunst.

Met zijn 'definities/methoden' biedt hij schriftelijke instructies aan waarmee kunstwerken kunnen worden gemaakt. Meer dan zeshonderd van die definities heeft hij ondertussen op zijn conto staan. Hoe die vorm krijgen, ontdekt u in de Fondation CAB. Daar gingen ze aan de slag met enkele van die 'partituren' voor de tentoonstelling *Monochrome 5 sur une grille de marelle*. De titel verwijst naar het hinkelspel dat we als kinderen met krijt op de grond tekenden. Een motief dat vaak voorkomt in het oeuvre van Rutault. Even speels is *marionnettes*: zeven monochromen in diverse kleuren aan vislijnen opgehangen aan het plafond. Ze raken net de grond. Het is een evenwichtsoefening waarbij we weten wie de touwtjes in handen heeft.

Door **HANS BOFFEL**

Claude Rutault, *Monochrome 5 sur une grille de marelle*. Tot 14 december bij Fondation CAB, Brussel